

Και δέν έχει ραγιασματιά καιμιά ή πόρτα μου
καθώς τήν είχε άμπαρώσει από μέσα
ή λευτεριά με τό κορμί της.

Μάης 1975

Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

☆

‘Ο γείτονάς μου ό Γιάννης τό παιδί
τοϋ Ρωμαιοϋ και της ‘Ιουλιέτας. ‘Αρχοντικά ντυμένο
δπως τοϋ ταίριαζε, καθώς κατάγονταν από γενιά
άρχαιων Βενετών με τό λιοντάρι. Για τή Σαλώμη
χάνονταν στίς ντισκοτέκ και στά νυχτερινά
της άμαρτίας κατώγεια. Γιατί της άμαρτίας;
Καθένας δικαιούται νά πετάξει ένα κλαδί,
ν’ άνθίσει ένα λουλούδι άπ’ τό κορμί του. Κι’ ένα πουλι
νά τοϋ λαλάει τό γιαρεδάκι τό καλοκαιριάτικο.
Λήστεψε Τράπεζα κι’ έδωσε τά κλειμμένα
σ’ αυτή πού τόν έπότιζε δπως
ό περβολάρης ρίχνει τό νερό στή ρίζα τοϋ φυτοϋ
μη μαραθή. Είπανε: γιός καπιταλίστα,
00μα τοϋ δολοφόνου Κίτσιγκερ, των γεννητόρων του
Ρωμαιοϋ και ‘Ιουλιέτας. ‘Αλλά
ό άλλος Γιάννης τοϋ Θαλή και της Μαρίτσας
φύλαγε Τράπεζες, άνοιγε δρόμους στήν έλευθεριά
και τέλος έπεσε έξω από τήν πόλη
καθώς άνοιξε κείνη και βίαια δρμήσανε
βορηάδες άπ’ τούς σκοτεινούς
χειμώνες των ‘Ελλήνων.

Μάης 1975

ΟΛΑ ‘ΝΑΙ ΗΣΥΧΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

☆

‘Ολα ‘ναι ήσυχα στήν πόλη. ‘Εγώμαι ένα; πιστός
πού καταβαίνω άνέμελος σάν ξημερώσει
στούς δρόμους, έγκάρδια χαιρετώντας
και τόν παππά και τό ληστή και τόν τσανακογλύφτη,
δλους σά νάναι άγιοι κι’ άδελφοί
σάν δλοι τους νά μ’ έχουν άδερφό τους.
Προχωρώντας ή μέρα στέκεται ό καθεός στο δρόμο
και μοϋ ρυθμίζει ποϋθε νά περάσω. Πατώ ‘να νόμισμα
στον ένα και στον άλλο κι’ αυτοί μοϋ βρίζουν
τά έργα. Τό θράδυ είμαι φτωχός, τή νύχτα ξάγρυπνος.
Με χίλιες προφυλάξεις καταβαίνω στο κατώι
και κόβω κίβδηλη μονέδα. Πώς ν’ άνταπεξέλω
σε τόσα διόδια; Τό ίδιο κάνουν κι’ άλλοι.

Στό τέλος λέω, αυτοί τὰ φταίνε, αφού οί δρόμοι
δπου μου δείχνουν, μέ πηγαίνουν δλοι
στό κιθδηλοποιειο μου τή νύχτα.

Ίουνης 1975

Η ΠΟΛΗ ΠΥΚΝΩΣΕ ΑΠΟ ΠΛΗΘΗ

☆

Ή πόλη πύκνωσε από πλήθη. Λεωφορεία, ταξί και γιωταχῆδες,
υπόγεια μετρό, κέντρα τῆς νύχτας, καφωδία και πόρνες
και κίβναιδοι και ἱσκιοι πού ἔρχονται και χάνονται ἀγγίζοντας
κορμιὰ παιδιῶν πού σὰ ροδάκινα ὠριμάζουν. Ή Μαίρη
τό πιό γλυκό κεράσι τοῦ περιβολιοῦ, νεκρή ἀνευρέθη στόν ὑπόνομο.
Σέξ, L.S.D., χασίσι και μιὰ χαρακιά στά στήθη ἀπό χέρ:
ἀγνωστου. Ή πόλη μέσ' στά φῶτα. Ξενύχτηδες τρέχουν ἀπελπισμένοι
και διασικολοι στις ἡδονές τῆς νύχτας. Αφού μιλήσαν
για τήν Κύπρο τή χαμένη, τή Δημοκρατία πού χτίζεται
και για τή νίκη σέ πιθανή ἐμπλοκή σέ πόλεμο. "Ἕλληνες ἀνθρωποί
ἀθῶοι, μοιχοί, ὑποκριτές, προδότες και πατριῶτες,
ταγμένοι ἐδῶ κι' ἄλλος ἐκεί, κομμουνιστές, φασίστες
βασιλόφρονες, δημόσιοι λειτουργοί και χονδρεμπόροι
νέοι και νέες, δπου καρτεροῦν νά φτάσουν τά τριάντα
για ν' ἀπιστήσουν στις ἀμφισβητήσεις τους. Σκοτώνει
ἕνας τόν ἄλλο και κανείς δέ χάνεται. Ἀηδόνια - ἐλπίδες
μέ τό ράμφος τους τραβοῦν τή σφαίρα ἀπ' τήν πληγή. Κοιμάται ὁ πόνος.
Κι' ἡ νύχτα εἰς τόν καθένα δείχνει τό ἀδιέξοδο. Φεύγοντας λένε:
—Αὐτή 'ναι ἡ πόλη, αυτοί 'ναι οί ἀνθρωποί κι' αὐτή 'ναι ἡ μάσκα
τῆς ζωῆς. Καί ρίχνουν τό περίστροφο στό βόθρο.

Ίουνης 1975

Ἄνεκδοτα:

Ἄπό τή σειρά: ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ Δ'

NANA ΗΣΑ.Ι.Α

PALLACE HOTEL

☆

Τεράστιο.

Τετράγωνο.

Χρειάζεται πολλή προσοχή για νά ὑπάρξει κανείς μέσα.

Κρύσταλλα.

Μαῦρα μάρμαρα.

Λαμπερά τραπεζάκια

και πάνω τους

ἀντικείμενα ἀπό γυαλί.

Σκαλοπάτια ἀπό μέταλλα λευκά.

Ἄχρωμα χέρια σέ ἐξυπηρετοῦν.